

În folosul cui gestăm o „nouă” lege a educației?

(urmare din pagina 1)

Având în vedere schimbările impuse și de Programul Bologna, dar mai ales de rezultatele testului PISA, s-au mai făcut două tentative de o „nouă lege” a educației. Prima în anul 2007, când ministru al Educației era dl Adomniței, și a doua în 2009, când ministru era dna Andronescu, în ambele cazuri tot cu o largă consultare. Ambele au rămas însă „la sertar”!

Noroc cu dl Funeriu și dl Boc, care au tăiat nodul Gordian prin asumarea guvernamentală a unei astfel de legi (Legea 1/2011)! Ce atâta „consultare”?

Am insistat pe această „saga” a Legii Învățământului doar ca să vă reamintesc frământările societății noastre în acest domeniu de maximă importanță în dezvoltarea unei națiuni.

Revin acum la zilele noastre. Prin Acordul semnat de noi cu Guvernul Ponta am cerut imperios necesitatea unei Legi a Educației care să nu mai fie modificată anual funcție de diverse interese. O astfel de Lege trebuie dezbătută cu societatea civilă și discutată în Parlament

În anii '90 a fost o emulație a Parlamentului și a societății civile în privința elaborării unei Legi a Învățământului care să reflecte schimbările survenite după așa-zisa „revoluție”. S-a constituit chiar o Comisie Națională care să elaboreze această Lege, Comisie care întrunea parlamentari, miniștri, studenți și sindicate. Astfel că în toamna anului 1995 a apărut Legea 84/1995 (Legea Învățământului).

Puțină lume își mai aduce aminte că a fost modificată imediat după promulgare, în urma celor mai ample demonstrații studentești din ultimii 20 de ani, deoarece introducea taxe pentru recuperarea lucrărilor practice (laboratoarelor) dacă lipsa nu era motivată, dar și taxe pentru examenele restante în sesiunea a treia!

În 1997 a fost promulgat și „Statutul Personalului Didactic” (Legea 128/1997), Statut

elaborat tot cu o largă consultare a sindicatelor din învățământ. Prin această Lege am reușit să introducem mai multe sporuri (doctorat, fidelitate, stres neuropsihic, dirigiențe etc.), care au îmbunătățit parțial veniturile dascălilor.

Sigur, în anii care au urmat au fost unele modificări ale Legii Învățământului, dar cea mai drastică modificare s-a făcut printr-o Ordonanță de Urgență, fără consultarea sindicatelor, în 1998, impusă politic de UDMR.

În anii 2000-2004 au fost alte discuții pe tema necesității unei Legi a învățământului superior, discuții nefinalizate. *Menționez doar că atunci Alma Mater a susținut prima dată ca alegerea rectorului să se facă de către întreaga comunitate academică cu o pondere a studenților de 25% (!).*

(continuare în pagina 10)

cu maximă responsabilitate, iar odată asumată, trebuie să rămână în vigoare, fără modificări, cel puțin o generație!

Zilele trecute, cu ocazia unui Consiliu Național al Rectoților am intrat în posesia acestui „nou” proiect. De la bun început sunt enumerate principiile care trebuie să stea la baza educației. Nimic rău în asta, dar stau să mă întreb ce înseamnă „eficiența” în educație? Citez *principiul eficienței – în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente;*

Nu vi se pare că sună a lozinci? Resursele existente sunt dotările materiale, stau să mă întreb câte școli au laboratoare de fizică sau chimie, profesorii, stau să mă întreb câți dintre ei sunt mulțumiți de salariul pe care îl au? Sigur, mi se poate răspunde că bugetul educație va fi... 6%! Mai crede careva asta? Las la o parte faptul că „eficiența/randamentul” sunt noțiuni aplicabile la „motoare”! Or, în învățământ se lucrează cu OAMENI! Elevi, studenți, profesori!

Revin însă la domeniul meu de preocupări, învățământul superior. Aici „principiul” de bază este „autonomia universitară”. În virtutea acestui principiu se lasă la latitudinea „Cartei universitare modalitatea de alegere a rectorului, ba chiar și numărul de mandate

Despre „incompatibilități” niciun cuvânt! Dacă această „Cartă” ar fi votată de întreaga comunitate universitară, ca la Referendum, nu aş avea nimic împotriva, dar ea este votată doar de Senatul universităţii. Deci de o mână de oameni! De aici și până la... mafie nu mai este mult! Nu se vorbește nimic despre „sporul de doctorat”, desființat de Guvernul Boc! Se perpetuează deci o mare discriminare și nedreptate. Cei care și-au luat doctoratul după 2009 nemaibeneficiind de acesta. Deci avem cadre didactice cu doctorat, luat înainte de 2009, care beneficiază de un plus de 15% la salariul de bază și cadre tinere, cu aceeași calificare, care nu beneficiază de acești 15%. Se mențin, în mod laudabil, distincțiile (ordine/medalii) pentru profesorii merituosi. Dar cum nu s-au aplicat niciodată, ar trebui să apară obligația conferirii unui număr de astfel de distincții anual!

Sunt doar câteva exemple care mi-au sărit în ochi în scurtul timp de la primirea acestui „proiect”. În orice caz, acest „proiect” nu seamănă cu ce am discutat în anii 2007 sau 2009. Voi reveni asupra acestui subiect, în speranța că nu se va aplica principiul:

Nous sommes aux portes de l'Orient, où tout est pris à la légère!
(Raymond Poincaré)